

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8420200223
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2021:8420200223.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudcom Mgr. Tomášom Sarakom v spore žalobcu : Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava- mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, Bratislava, proti žalovaným : X./ A. K., E.. XX.XX.XXXX, X. XXX, XXX XX X. a 2./ D. K., E.. XX.XX.XXXX, X. XXX, XXX XX X., za účasti osobitného subjektu na strane žalovaných Spotrebiteľské Centrum, so sídlom Andyho Warhola 33, 068 01 Medzilaborce, o zaplatenie 7.190,68 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Konanie v časti o zaplatenie sumy 1.000,-eur zastavuje.

II. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietajú.

III. Náhradu trov konania stranám sporu a osobitnému subjektu na strane žalovaných nepriznáva.

IV. Žalobcovi sa vracia súdny poplatok za žalobu vo výške 53,30 eur, a to prostredníctvom Slovenskej pošty, a. s. - prevádzkovateľ systému, IČO: 36 631 124, so sídlom Partizánska cesta 9, 975 99 Banská Bystrica.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 03.02.2020 sa pôvodný žalobca, obchodná spoločnosť Všeobecná úverová banka, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO:31 320 155 domáhal, aby súd uložil žalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť mu sumu 7.190,68 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 27.06.2017 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania. Žalobu odôvodňoval tým, že na základe zlúčenia je právnym nástupcom spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., ktorá so žalovanými uzatvorila dňa 04.03.2016 zmluvu o pôžičke č. XXXXXXXX/XXXXXXXXXX na základe ktorej poskytla žalovaným pôžičku vo výške 7.600,-eur, ktorú mali podľa žaloby splácať v pravidelných 108 mesačných splátkach v sume 124,-eur až do celkovej sumy pôžičky vo výške 13.392,-eur. Tvrdil, že do dňa podania žaloby žalovaní na vrátenie pôžičky zaplatili len sumu 1.716,03 eur a keďže porušili svoju povinnosť splácať poskytnutú pôžičku jednotlivými splátkami riadne a včas, dňa 26.04.2017 ich pôvodný veriteľ vyzval listom - predžalobnou upomienkou k úhrade dlžných splátok a upozornil ich, že ak nedôjde aspoň k úhrade najstaršej omeškanej splátky, bude oprávnený pôžičku (úver) zosplatiť. Keďže k úhrade dlžných splátok podľa tvrdenia v žalobe nedošlo, dňa 19.06.2017 pôvodný veriteľ úver zosplatiť, o čom boli žalovaní informovaní listom zo dňa 21.06.2017- oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, pričom žalovaní dlžné splátky neuhradili a ich dlh ku dňu podania žaloby predstavuje 7.190,68 eur. Podľa žalobcovho tvrdenia v žalobe, k zosplateniu došlo v súlade s článkom 9.2 zmluvných podmienok, po márnom uplynutí dostatočne dlhej lehoty na plnenie a to vo vzťahu k splátke splatnej bezprostredne pred zosplatením.

2. Ako dôkazy na preukázanie svojich tvrdení žalobca v žalobe označil Zmluvu o pôžičke, Zmluvné podmienky, prehľad splátok a úhrad, predžalobnú upomienku s doručenkou a oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru (bez doručenky).

3. Žalovaní po doručení žaloby požiadali, aby súd pribral do konania na ich strane osobitný subjekt, a to Spotrebiteľské centrum, so sídlom A. Warhola 33, Medzilaborce o ktorom sa dozvedeli prostredníctvom spotrebiteľskej poradne, čo odôvodnili tým, že k žalobe sa im ťažko vyjadriť, keďže nie sú právne fundovaní, nemajú ale dôvod uznať nárok.

4. Uznesením zo dňa 30.09.2020 č.k.10Csp/10/2020-71 súd vyhovel návrhu žalobcu na zmenu strany sporu na strane žalobcu z dôvodu postúpenia pohľadávky, ktorá je predmetom sporu z pôvodného žalobcu na obchodnú spoločnosť Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava-mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154 a pripustil aby vstúpila do konania na miesto žalobcu. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 08.12.2020 a súd tak ako so žalobcom ďalej konal s obchodnou spoločnosťou Intrum Slovakia, s.r.o., (ďalej len „žalobca“).

5. Súd týmto uznesením (druhý výrok) súčasne rozhodol, že príberá do konania osobitný subjekt, Spotrebiteľské centrum, so sídlom Andyho Warhola 33, 068 01 Medzilaborce. Osobitný subjekt na strane žalovaných napriek výzve súdu na vyjadrenie sa k žalobe a uvedenie rozhodujúcich skutočností na obranu žalovaných žiadne vyjadrenie k veci nepodal.

6. Na prejednanie sporu súd nariadil pojednávanie. Právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju a žalobcovu neúčast' na pojednávaní, o jeho odročenie nežiadal. Súčasne oznámil, že žalovaní po podaní žaloby vykonali úhrady vo výške 1.000,-eur, ktoré podrobne špecifikoval s tým, že z dôvodu čiastkovej platby berie žalobu v časti o zaplatenie sumy 1.000,-eur späť, navrhuje konanie v tejto časti zastaviť a zaviazat' žalovaných k úhrade sumy už len 6.190,68 eur s tam uvedenými úrokmi z omeškania. Uviedol, že predkladá súdu aj žalovanými podpísané Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, Informáciu o ročnej percentuálnej miere nákladov poskytnutého úveru a tiež dokumenty preukazujúce skúmanie bonity žalovaných jeho právnym predchodcom pred poskytnutím úveru.

7. Žalovaní sa na pojednávanie napriek riadnemu a včasnému predvolaniu (doručnému im obom dňa 15.10.2021) nedostavili. Prostredníctvom žalovaného v 1.rade telefonicky ospravedlnili svoju neúčast' na pojednávaní, o odročenie pojednávania nežiadali. Na pojednávanie sa napriek riadnemu a včasnému predvolaniu nedostavil ani osobitný subjekt na strane žalovaných, neúčast' na pojednávaní neospravedlnil, o jeho odročenie nežiadal.

8. V súlade s ust. § 180 CSP súd rozhodol, že pojednávanie vykoná v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu, žalovaných v 1. a 2. rade a osobitného subjektu na strane žalovaných, nakoľko nebol daný návrh ani dôvody odročenia pojednávania v zmysle § 183 a § 184 CSP.

9. Súd sa oboznámil s obsahom žaloby a písomných vyjadrení strán sporu, vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom všetkých listinných dôkazov predložených žalobcom, keďže vykonanie žiadneho z dôkazov nebolo žalovanými namietané ani súdom vyhodnotené ako nedôvodné či neúčelné a sami žalovaní žiadne dôkazy nenavrhli, oboznámením sa s obsahom zmluvnej dokumentácie zo spisu tunajšieho súdu sp.zn.5Csp/11/2020 (§ 295 CSP) a zistil tento skutkový stav:

10. Z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere predloženej žalobcom (čl.13 až 16 spisu) súd zistil, že obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., žalovaný v 1. rade ako dlžník a žalovaná v 2.rade ako spoludlžník uzavreli písomnú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnutie účelového spotrebiteľského úveru žalovaným vo výške 7.600,-eur. Žalovaní mali tento úver podľa zmluvy splatiť 108 mesačnými splátkami vo výške 124,-eur splatnými vždy k 20. dňu v mesiaci s prvou splátkou splatnou dňa 20.05.2016, pričom v zmluve je uvedené, že celková suma je 13.392,-eur, celkové náklady spotrebiteľa že sú 5.792,-eur. Termín konečnej splatnosti bol 20.04.2025. Súčet žalovaným poskytnutej sumy 7.600,-eur a celkových nákladov spotrebiteľa 5.792,-eur zodpovedá sume uvedenej ako celková suma, t.j. sume 13.392,-eur. Ročná úroková sadzba uvedená v zmluve bola 14,40 % s tým, že ide o sadzbu fixnú, ako RPMN je tam uvedené 14,40 % a priemerná hodnota RPMN 9,93 %. Ako spôsob úhrady splátok je v zmluve uvedené - bezhotovostný prevod na účet spoločnosti. Na spodnej časti

formulára zmluvy je uvedené, že zmluva bola podpísaná dlžníkmi v Rakúsoch dňa 03.03.2016 a zástupcom veriteľa v Poprade dňa 04.03.2016.

11. Vo formulári zmluvy sú v úvodnej časti označené ako - I. osobné údaje o klientovi uvedené osobné údaje žalovaného v 1.rade. Uvádza sa tam, že je ženatý, že na súčasnej adrese býva od januára 1990 a ako spôsob bývania uvedené je vlastníctvo s hypotékou. Potom je časť II. obsahujúca údaje klienta o zamestnaní a finančnej situácii a tam je uvedené, že jeho zamestnávateľom je spoločnosť Tima agro s.r.o.. Súčasne je tam uvedené, že je podnikateľom v odvetví poľnohospodárstva, že je zamestnaný od marca 2014, že má 2 vyživované osoby a nie sú mu vykonávané zrážky zo mzdy. Potom sú tam políčka pre vyplnenie údajov o výške mesačných finančných výdavkov (napr. splátky úverov, hypoték, lízingov) kde je uvedené, že tie sú 0,-eur a kolónka pre uvedenie iných mesačných výdavkov (napr. SIPO, náklady na bývanie, telefón) a tam je uvedené 70,-eur. Následne je uvedené, že príjem z podnikania žalovaného v 1.rade za minulý rok bol 24.355,-eur a základ dane že bol 1.351,-eur.

12. Priamo z obsahu zmluvy nevyplýva, žeby od žalovaného v 1.rade bolo vyžadované dokladovanie jeho pomerov nejakými dokumentmi a dôkazmi, zmluva na žiadne takéto dokumenty neodkazuje ani ich nespomína. Časť formulára č. III zmluvy výslovne obsahujúca kolónky pre vyznačenie predložených dokladov klienta ku zmluve, kde podľa predtlaču zmluvy mali sa krížikom vyznačiť tieto doklady je úplne prázdna.

13. V časti IV. zmluvy sú uvedené osobné údaje spoludlžníka (žalovanej v 2.rade) kde je uvedené, že je vydatá, na súčasnej adrese že býva od januára 2013 a ako spôsob bývania uvedené je vlastníctvo s hypotékou. V časti zmluvy obsahujúcej priestor pre uvedenie údajov o zamestnaní a finančnej situácii spoludlžníka nie je uvedený žiaden jej zamestnávateľ, je tam uvedené, že ide o osobu na materskej dovolenke s výškou priemerného čistého mesačného príjmu 203,-eur. Tiež je tam uvedené, že má 2 vyživované osoby, žiadne zrážky zo mzdy. Potom sú tam políčka pre vyplnenie údajov o výške mesačných finančných výdavkov (napr. splátky úverov, hypoték, lízingov) kde je uvedené, že tie sú 0,-eur a kolónka pre uvedenie iných mesačných výdavkov (napr. SIPO, náklady na bývanie, telefón) a tam je uvedené tiež 0,-eur.

14. Priamo z obsahu zmluvy nevyplýva, žeby od žalovanej v 2.rade bolo vyžadované dokladovanie jej pomerov nejakými dokumentmi a dôkazmi, zmluva na žiadne takéto dokumenty neodkazuje ani ich nespomína. Časť formulára č. VI. zmluvy výslovne obsahujúca kolónky pre vyznačenie predložených dokladov spoludlžníka ku zmluve, kde podľa predtlaču zmluvy mali sa krížikom vyznačiť tieto doklady je úplne prázdna.

15. V zmluve sa uvádza len to (časť Vyhlásenie klienta, článok XI.) - že uzatvorením tejto zmluvy klient prehlasuje, že všetky vyššie uvedené údaje týkajúce sa klienta sú úplné a pravdivé a berie na vedomie, že spoločnosť je oprávnená si overiť tieto údaje za účelom posúdenia schopnosti splácať spotrebiteľský úver a zistenia ďalších informácií, ktoré bude považovať v súvislosti so schválením tejto zmluvy za nevyhnutné.

16. Žalobca v podaní súdu doručenom pred pojednávaním uviedol, že prekladá spolu s ním dokumenty preukazujúce skúmanie bonity žalovaných jeho právnym predchodcom pred poskytnutím úveru, pričom predložil opätovne Zmluvu o spotrebiteľskom úvere, formuláre- Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, Informácie o RPMN a priemernej RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, Informácie o finančnom sprostredkovaní, Informácie podľa § 15 ods.1 zákona č.122/2013 Z.z. finančný agent, Udelenie súhlasu v zmysle zákona o ochrane osobných údajov, Súhlas so spracovaním osobných údajov, Vyhlásenie spoludlžníka.

17. Predložil tiež Potvrdenie o výške daňovej povinnosti vzťahujúce sa na daňovníka Tima agro s.r.o. kde je uvedené, že osobou oprávnenou konať v mene daňovníka je A. K., konateľ. Na Potvrdení je uvedené, že slúži ako podklad k posúdeniu žiadosti o úver a je v ňom uvedené, že základ dane daňovníka za rok 2014 bol 1.351,43 eur, daň bola 0,-eur a celkové príjmy/výnosy že boli 24.355,96 eur. Žalobca predložil aj potvrdenie o poberaní rodičovského príspevku za rok 2016 z ktorého vyplýva, že žalovaná v 2.rade za január a február roka 2016 poberala rodičovský príspevok vo výške 203,20 eur a tiež rozhodnutie sociálnej poisťovne zo dňa 03.12.2015 z ktorého vyplýva, že poberala tiež sirotsky dôchodok vo výške 163,40 eur.

18. Z prehľadu splátok a úhrad k úverovej zmluve číslo XXXXXXXX predloženého žalobcom súd zistil, že je tam priestor pre zaznamenávanie dátumov a výšky úhrad splátok úveru žalovanými, pričom podľa tohto prehľadu žalovaní v období od mája 2016 do marca 2017 v 9-ich splátkach po 124,-eur zaplatili sumu spolu 1.116,-eur, potom je tam zaznamenané zosplatnenie úveru dňa 19.06.2017. Po zosplatnení uhradili v splátkach platených od 26.07.2017 do 16.02.2018 sumu 600,03 eur. Celkovo zaplatili teda žalovaní do podania žaloby sumu 1.716,03 eur. Vychádzajúc z ničím nespochybneného tvrdenia žalobcu po podaní žaloby zaplatili v splátkach hradených od 14.12.2020 do 14.10.2021 ešte sumu 1.000,-eur.

19. Listom označeným ako „predžalobná upomienka“ zo dňa 26.04.2017 pôvodný veriteľ žalovanému v 1.rade oznámil, že na zmluve zo dňa 04.03.2016 eviduje nedoplatok na splátkach v celkovej výške 372,-eur, ktorý žiada bezodkladne uhradiť s tým, že ak do 05.06.2017 nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci február 2017, bude oprávnený úver zosplatniť. Listom označeným ako Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 21.06.2017 pôvodný veriteľ žalovanému v 1.rade oznamoval, že jeho dlh z úverovej zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu naraz.

20. Pokiaľ ide o právne posúdenie žalobou uplatneného nároku, bolo potrebné vychádzať z toho, že obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. ktorá bola pôvodným veriteľom v úverovom vzťahu so žalovanými je obchodnou spoločnosťou, ktorej jedným z predmetov podnikania (činnosti) zapísaným v obchodnom registri je poskytovanie úverov z vlastných peňažných zdrojov nebankovým spôsobom. Predmetom zmluvy, ako je to v nej aj výslovne uvedené pri vyznačení druhu úveru bolo dojednanie účelového spotrebiteľského úveru, jednalo sa tu o spotrebiteľský úver, preto súd pri právnom posúdení uvedenej zmluvy a z nej uplatnených nárokov vychádzal z ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy ako aj zo všeobecnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Keďže žalobca tvrdil, že uplatňovanú pohľadávku nadobudol od pôvodného veriteľa postúpením, bolo potrebné aplikovať tiež relevantné zákonné ustanovenia o postúpení pohľadávky.

21. Vzhľadom na ust. § 54a Občianskeho zákonníka účinné od 5.12.2018 ako aj na námietku premlčania žalovaných zaoberal sa súd najskôr otázkou, či právo zo spotrebiteľskej zmluvy možno tu vymáhať, teda či nie je premlčané, pričom zistil že premlčané nie je.

22. Podľa § 100 ods. 1a 2 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110).

23. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

24. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

25. Vychádzajúc zo skutočnosti, že dohodnuté bolo plnenie v mesačných splátkach po 124,-eur splatných od 20.05.2016 vždy k 20 dňu v mesiaci, pričom zaplatených bolo do zosplatnenia 9 takýchto splátok, splatných od 20.05.2016 do 20.01.2017, je zrejmé, že prvou nezaplatenou splátkou, pre nesplnenie ktorej sa najskôr mohol stať zročným celý dlh je splátka splatná dňa 20.02.2017, teda splátka za február 2017 uvedená aj samým veriteľom v predžalobnej upomienke ako splátka, pre nesplnenie ktorej sa stal zročným celý dlh. Žaloba tak bola dňa 03.02.2020 podaná pred uplynutím trojročnej premlčacej doby a právo žalobcu ani v časti premlčané nie je. Žalobe však nebolo možné vyhovieť v celom rozsahu, lebo podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru, že neboli splnené zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky na žalobcu, preto nemohol platne nadobudnúť tu uplatňovanú pohľadávku a preto súdu neostávalo iné, než žalobu po jej čiastočnom späťvzatí zamietnuť.

26. Podľa § 1 ods. 2 veta prvá zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu ku dňu uzavretia zmluvy 04.03.2016 (ďalej len „ZoSÚ“) spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona

je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

27. Podľa § 1 ods. 8 ZoSÚ ustanoveniami tohto zákona nie sú dotknuté ustanovenia Občianskeho zákonníka ani osobitných predpisov (napr. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa).

28. Podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

29. Podľa § 7 ods. 2 ZoSÚ spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

30. Podľa § 7 ods.4 ZoSÚ veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170102>>, banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky sú povinní s vynaložením odbornej starostlivosti na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver získať a účelne využívať údaje o spotrebiteľských úveroch tak, aby boli splnené podmienky podľa odsekov 15 a 16.

31. Podľa § 7 ods.15 ZoSÚ veriteľ je povinný postupovať pri poskytovaní spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere obozretne a ponúkať a poskytovať spotrebiteľské úvery a) spôsobom, ktorý nepoškodzuje spotrebiteľov, a b) s odbornou starostlivosťou; vynaloženie odbornej starostlivosti je veriteľ povinný hodnoverne preukázať.

32. Podľa § 7 ods.16 ZoSÚ vynaložením odbornej starostlivosti sa rozumie najmä to, že veriteľ a) poskytne spotrebiteľovi informácie pred uzatvorením zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 4 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20180501>> a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20180501>>, b) posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver s ohľadom na získané informácie o spotrebiteľovi; ak je veriteľom veriteľ podľa § 20 ods. 1 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930>>, banka, zahraničná banka a pobočka zahraničnej banky,17a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930>> posúdi schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver najmä s ohľadom na údaje získané z jedného alebo viacerých registrov, do ktorých poskytujú údaje veriteľa, ktorých počet sa rovná aspoň dvojtretinovej väčšine veriteľov, ktorými sú veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930>>, ktorí sú zverejnení v zozname veriteľov podľa § 8a <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930>>, banky, zahraničné banky a pobočky zahraničných bánk, v čase posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

33. Podľa § 9 ods.2 písm. k) ZoSÚ Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40>> musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

34. Podľa § 11 ods.1 ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170102>>, s) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170102>>, z) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170102>> a aa) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20170102>>, d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

35. Podľa § 11 ods.2 zákona ZoSÚ v znení účinnom ku dňu 04.03.2016 ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20151223>>, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20151223>> sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20151223>> sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

36. Pokiaľ ide o aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu, ten ju vyvodzuje z toho, že pohľadávka voči žalovaným bola na neho postúpená ku dňu 22.07.2020 na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Vzhľadom na skutočnosť, že veriteľom s ktorým žalovaní uzavreli úverovú zmluvu na základe ktorej mala vzniknúť žalovaná pohľadávka nebol žalobca ale obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., ktorej právnym nástupcom v dôsledku zlúčenia sa stala Všeobecná úverová banka, a.s. a vzhľadom na tvrdenie žalobcu, že pohľadávka voči žalovaným bola mu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok, základnou otázkou pre rozhodnutie, ktorú bolo nevyhnutné vyriešiť skôr než by súd pristúpil k samotnému posúdeniu výšky nároku bolo vyriešiť si otázku aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu. Zodpovedanie uvedenej otázky súdom je nevyhnutné vždy, a to ex offo, teda aj bez námietky a bez ohľadu na postoj žalovaného, teda bez ohľadu na to, či sám žalovaný nárok voči nemu uplatnený sporí alebo nie (k tomu podporne pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.21Co/83/2017 alebo 18Co/101/2017 z ktorých cit.“ Súd prvej inštancie správne preskúmaval vecnú legitimitáciu, či už aktívnu (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnu (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), ktorá je imanentnou súčasťou civilného procesu (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). V opačnom prípade by išlo o zjavný exces v postupe konajúceho súdu, ktorý pri opomenutí vyriešiť kardinálnu otázku, akou je otázka existencie vecnej legitimitácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offo viazaný, by bolo protirečenie obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru.- (nález Ústavného súdu SR zo 16. decembra 2014, sp. zn. III. ÚS 266/2014.“

37. Podľa názoru súdu nebola v spore preukázaná aktívna vecná legitimitácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným, či čo i len jej časti na žalobcu, preto súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietnuť.

38. Osobitné zákonné podmienky postupiteľnosti pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú upravené v § 17 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý ku dňu 22.07.2020, kedy mala byť predmetná pohľadávka postúpená tieto podmienky upravoval takto.

39. Podľa § 17 ods.1 a 2 práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu18b) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20200101>> na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20200101>>, banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

(2) Práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a b) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver na blízku osobu21aa) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20200101>> spotrebiteľa, a to na základe písomnej žiadosti spotrebiteľa.

40. Z uvedených ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch jasne vyplýva zákonná podmienka postupiteľnosti pohľadávky v podobe splatnosti postupovanej pohľadávky. Táto zákonná podmienka v tu súdenom spore podľa názoru súdu splnená nebola, a to hneď z viacerých ďalej rozvedených dôvodov.

41. Výsledky vykonaného dokazovania priviedli súd v danom prípade k záveru, že je potrebné vychádzať z fikcie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a to jednak s poukazom na § 11 ods.1 (pre nesprávne uvedený údaj o RPMN podľa § 9 ods.2 písm. k/ ZoSÚ) a tiež z dôvodu podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. V zmysle danej právnej úpravy je totiž veriteľ povinný pri poskytnutí spotrebiteľského úveru riadne zistiť bonitu klienta, teda či klient bude schopný splácať úver. Či veriteľ túto povinnosť riadne a v súlade so zákonom splnil musí súd rozhodujúci o žalobe veriteľa o plnenie zosplatennej istiny, úrokov a ostatného príslušenstva z úveru skúmať vždy. Túto schopnosť veriteľ posudzuje predovšetkým na základe údajov o príjmoch a výdavkoch tak, ako sa to aj uvádza v § 11 ods. 2. Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti klienta je teda kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, z ktorej bude schopný úver splácať. Cieľom zákonodarca bolo zamedziť zadlžovaniu spotrebiteľov, ktorí nie sú schopní svoje záväzky riadne uhrádzať. Z textu zákona o spotrebiteľských úveroch vyplýva, že informácie pre rozhodnutie dodávateľa o tom, či zmluvu so spotrebiteľom uzavrie si má veriteľ zabezpečiť sám a to aj v spolupráci so žiadateľom o úver alebo údajmi z príslušných databáz. Je povinnosťou veriteľa takto získané informácie vyhodnotiť a overovať a za dostatočné sa považujú iba také informácie, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Pokiaľ však veriteľ takto nepostupuje, zákonodarca jasne zadefinoval jeho počínanie ako hrubé porušenie povinnosti a z toho vyvodil sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

42. Vzhľadom na jasnú, jednoduchú a zrozumiteľnú zákonnú úpravu v § 7 a § 11 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch je povinnosťou každého žalobcu domáhajúceho sa žalobou nárokov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere preukázať splnenie tejto zákonnej povinnosti už pri podaní žaloby, teda už v žalobe uviesť skutkové tvrdenia ako konkrétne bola skúmaná bonita žalovaného, s akým výsledkom a už pri podaní žaloby označiť a pripojiť dôkazy na preukázanie splnenia tejto zákonnej povinnosti. Nie je povinnosťou, ale ani právom súdu, ktorý z podstaty svojho postavenia musí byť nezávislý a nestranný vyzývať žalobcu (tu zastúpeného advokátom) na predloženie ďalších takýchto dôkazov, keďže by tým zasiahol do procesnej rovnováhy a išlo by o nepripustné preferenčné zaobchádzanie, zvýhodňovanie jednej (v prípade spotrebiteľského sporu dokonca silnejšej) strany v spore. Nepredloženie týchto dôkazov totiž nie je procesným nedostatkom žaloby, ale neunesením dôkazného bremena potrebného pre úspech žalobcu v spore. V kontradiktórnom sporovom konaní kde neunesenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena má pre žalobcu za následok stratu sporu či jeho časti nie je povinnosťou súdu žalobcu vyzývať k splneniu týchto povinností, keďže ich neunesenie nebráni pokračovaniu v konaní, lebo nejde o procesné vady žaloby, ale bráni vyhovneniu žalobe. V opačnom prípade by súd zásadu nestrannosti a rovnosti strán porušil, nakoľko by tým jednej strane pomáhal k úspechu v spore, keďže nejedná sa o odstraňovanie väd podania na ktoré dopadá § 129 CSP. Preto bolo na žalobcovi (nehovoriac o tom, že ide o profesionála v oblasti poskytovania úverov) aby už spolu so žalobou predložil všetky zákonom predpokladané dôkazy (teda vrátane výstupov z príslušnej databázy alebo registra) na preukázanie skúmania bonity s odbornou starostlivosťou, čo sa nestalo. Ani listinami predloženými pred pojednávaním žalobca nepreukázal splnenie povinnosti skúmať bonitu s odbornou starostlivosťou. Keďže žalobca neuviedol vôbec žiadne skutkové tvrdenia k splneniu tejto povinnosti (ako konkrétne prípadne bola plnená, s akým konkrétnym výsledkom, na základe akých dokladov a výstupov), nie je možné vychádzať ani z ich nepopretia žalovanými, keďže popierať možno len to, čo v žalobe či neskôr žalobcom je uvedené, a nie to, čo v nej ani náznakom uvedené nie je a na čo žalovaní nemohli ani pomyslieť, hoci to v nej, ak žalobca chcel byť v spore úspešný, uvedené bezpodmienečne byť malo.

43. Vychádzajúc zo žalobcom predložených dôkazov súd konštatuje, že v danom prípade pôvodný veriteľ poskytol žalovaným vysoký úver napriek tomu, že nemal riadne, odborne starostlivo zistenú a preverenú výšku ich príjmov a výdavkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20180501>> sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch. Povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť splácať spotrebiteľský úver zaťažuje veriteľa (§ 7 ods.1 ZoSÚ) a spotrebiteľ je povinný potrebné údaje veriteľovi poskytovať na žiadosť veriteľa (§ 7 ods.2 ZoSÚ). Z uvedeného vyplýva, že postupu veriteľa s odbornou starostlivosťou zodpovedá jedine taký postup, kedy by veriteľ sám žiadal (vzhľadom na § 7 ods.2 ZoSÚ) príslušné údaje o príjme a výdavkoch a tiež dôkazy

na preukázanie, čo žalobca nepreukázal žeby urobil a z ním predložených dôkazov nevyplýva, že by tak bolo učinené. Žalobca nepreukázal ani prihladnutie na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Hoci si v zásade každý veriteľ môže rôzne upraviť svoje podmienky pre poskytnutie úveru a je len na ňom, akú mieru podnikateľského rizika je ochotný v tejto súvislosti podstúpiť, nič to nemení na tom, že vždy a za každých okolností musí byť splnený minimálny zákonom predpísaný štandard posúdenia bonity spotrebiteľa, pričom zákon v § 11 ods.2 ZoSÚ za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20150930>> považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom nevykonanie čo i len jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti (k tomu pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.03.2020 sp.zn.3Co/153/2019, najmä bod 17 odôvodnenia rozsudku).

44. Žalobca pred pojednávaním ako dôkazy k skúmaniu bonity žalovaných pred uzavretím zmluvy predložil len potvrdenie o výške daňovej povinnosti, potvrdenie o poberaní rodičovského príspevku a rozhodnutie o výške sirotského dôchodku žalovanej v 2.rade. Pokiaľ ide o potvrdenie o výške daňovej povinnosti, toto týkalo sa daňovníka- obchodnej spoločnosti Tima agro, s.r.o., a nemá výpovednú hodnotu pokiaľ ide o príjem žalovaných. Samotné potvrdenie o tom, aké celkové príjmy/výnosy mala nejaká obchodná spoločnosť nemá podľa názoru súdu výpovednú hodnotu vo vzťahu k príjmu tu žalovaného v 1.rade ktorý má byť konateľom tejto spoločnosti. Dlžníkom zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebola tu obchodná spoločnosť Tima agro, s.r.o., ale žalovaný v 1.rade ako fyzická osoba, preto výpovednú hodnotu by tu mala informácia/potvrdenie o jeho príjme ako konateľa spoločnosti, nie o hospodárení obchodnej spoločnosti ako celku. Taký dôkaz, ktorý by preukazoval príjem tohto žalovaného predložený nebol.

45. Ďalšou zložkou, ku ktorej sa viaže povinnosť skúmania s odbornou starostlivosťou sú výdavky, pričom nie je možné vychádzať len z tvrdení, či čestného prehlásenia spotrebiteľa, ak tieto nie sú podopreté konkrétnymi podkladmi a nestačí mať preukázaný len príjem spotrebiteľa, lebo zákon jasne hovorí o preverení údajov nielen o príjme, ale aj o výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, čo tu žalobca nepreukázal, že náležite preveril. Nebol produkovaný žalobcom ani jediný dôkaz o tom, že by preveril aj ďalšiu povinnú zložku, to jest výdavky žalovaných, najmä na živobytie. V zmluve zo dňa 04.03.2016 je uvedené, že podľa zistenia veriteľa žalovaní v 1. a 2. rade nemajú žiadne mesačné finančné výdavky (na splátky úverov, hypoték a lízingov) a že žalovaný v 1.rade má iné mesačné výdavky 70,-eur a žalovaná v 2.rade 0,-eur. Tieto údaje sú zjavne nesprávne, čo vyvracia možnosť postupu veriteľa s odbornou starostlivosťou. Je tomu tak preto, lebo súdu z jeho činnosti, konkrétne z veci vedenej pred ním pod sp.zn. 5Csp/11/2020 je známe, že žalovaní mali so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. uzavretú aj inú zmluvu (o poskytnutí pôžičky na bývanie) číslo zmluvy XXXXXXXXXXX, pričom v tejto zmluve uzavretej dňa 24.09.2015 ktorej obsah súd v súlade s § 295 CSP oboznámil na pojednávaní sa zaviazali hradiť mesačné splátky vo výške 116,26 eur od 20.10.2015 do septembra 2020. Podľa prehľadu splátok k tejto zmluve minimálne do marca 2017 tieto splátky aj hradili, preto je absolútne nepravdivý údaj v tu posudzovanej zmluve o spotrebiteľskom úvere o nulových mesačných finančných výdavkoch žalovaných. Nemôže tak byť pochyb o porušení zákonnej povinnosti veriteľa skúmať s odbornou starostlivosťou výdavky žalovaných, ak ten pri poskytnutí úveru vychádza z nulových finančných výdavkov žalovaných a takto to uvedie do formulára zmluvy, hoci mal a mohol vedieť, že žalovaní finančné mesačné výdavky majú, keďže práve jemu už jeden úver splácajú. Je pritom zrejmé, že nešlo tu o úver na refinancovanie pôvodného úveru, keďže jednak by to muselo byť v zmluve uvedené, ale inak by ani veriteľ žalovaných o plnenie z tejto inej zmluvy nežaloval.

46. Ak teda v zmluve sú ako jediné mesačné výdavky žalovaných, a to pri dvoch vyživovaných osobách uvedené len výdavky žalovaného v 1.rade vo výške 70,-eur, žiadne iné výdavky a nulové finančné výdavky, potom ak žalobca chcel presvedčiť súd, že náležite preveril tieto výdavky žalovaných, a že teda preveril, či tieto skutočne sú len v takejto, zjavne nereálnej výške, bol povinný predložiť či označiť dôkazy z ktorých pri tomto preverení a zistení takého výsledku o výdavkoch vychádzal, čo neurobil. Išlo by o totálne popretie účelu a zmyslu zákona, ak by stačilo zo strany dlžníka pri uzavretí zmluvy v snahe získať úver uviesť, že nemá absolútne žiadne výdavky, alebo len takéto nereálne nízke a u veriteľa by to nevzbudilo žiadne pochybnosti a úver by bez problémov poskytol len vzhľadom na výšku príjmu žiadateľa. Ak sa veriteľ uspokojí len s tvrdením žalovaných, je to nepostačujúce, keďže nejde

o náležité preverenie bonity. Žalobca teda ničím nepreukázal preverenie výdavkov žalovaných, hoci to zákon jasne vyžadoval.

47. Žalobca nepreukázal, žeby prihliadal na údaje z akejkoľvek príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (napr. preverenie cez Sociálnu poisťovňu, register bankových úverov, preverenie exekúcií a podobne). Neuniesol teda dôkazné bremeno na preukázanie splnenia svojej povinnosti. Keďže ani netvrdil žeby tak urobil a neuviedol skutkové tvrdenia o tom, kedy a ako sa tak prípadne mohlo stať, nemožno vyhádzať ani z nepopretia skutkových tvrdení žalovanými. Aby súd mohol v súdnom konaní konštatovať riadne splnenie povinností podľa § 11 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch, je potrebné predložiť mu konkrétny dôkaz (výstup) preukazujúci to, ako, kedy a s akým konkrétnym výsledkom malo byť také preverenie dlžníka v príslušných registroch a databázach veriteľom vykonané, čo sa v tu súdnej veci nestalo. Súd preto vzhľadom na všetko uvedené má za to, že došlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa zistiť konkrétnu výšku nákladov na zabezpečenie základných životných potrieb spotrebiteľa. Odborná starostlivosť navyše predpokladá, aby údaje, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, veriteľ overil, resp. dlžník objektívne podložil (podporne viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.19Co/130/2019).

48. Veriteľ nezohľadňoval, neposúdil a nepreverenil reálne príjmovú a výdavkovú zložku žalovaných, pokiaľ ide o ekonomický status žalovaných, preto žalobca nemôže úspešne tvrdiť, že konal s odbornou starostlivosťou. Žalobca absolútne ničím nepreukázal skúmanie príjmov a výdavkov žalovaných (minimálne na stravu, lieky, bývanie, splácanie iných úverov). Nejedná sa preto o konanie s odbornou starostlivosťou v prípade, ak veriteľ si tieto rozhodujúce skutočnosti vôbec nezistil a neoveril. Bez zohľadnenia príjmov a rovnako aj výdavkov podľa názoru súdu veriteľ nemohol objektívne posudzovať celkovú sociálno- ekonomickú situáciu žalovaných. Iba ich vzájomným porovnaním je možné vyhodnotiť, či spotrebiteľ je dostatočne solventný a či pravdepodobne v budúcnosti (minimálne v období, na ktoré sa zmluva uzatvára) bude schopný plniť svoje záväzky. Skúmanie bonity žalovaných zo strany veriteľa je potrebné považovať za nepreukázané a úplne formalistické (podporne viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.12Co/136/2019). Opak žalobca nepreukázal.

49. Súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016 v zmysle ktorých: „Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona - Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu beztoho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznatelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

50. Súd dáva do pozornosti aj článok 26 preambuly smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorého členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedajúcich postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takému správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14.6.2006 o začatí a

vykonávaní činností úverových inštitúcií, veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

51. Aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ jasne vyplýva povinnosť súdov skúmať pri spotrebiteľských zmluvách bonitu spotrebiteľa. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na aktuálny rozsudok Súdneho dvora (druhá komora) z 5. marca 2020 vo veci C-679/2018 (OPR-Finance s.r.o. proti GK) podľa ktorého Články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offa existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa, a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie splňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23.

52. Záver súdu vo vzťahu k nutnosti riadneho preukázania skúmania bonity spotrebiteľa a čo toto v sebe musí obnášať nemôže byť pre žalobcu nijako nový, či prekvapivý. Súd v tejto súvislosti poukazuje napr. na rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.10Csp/62/2019 zo dňa 20.02.2020 alebo na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn.5Co/107/2019 zo dňa 13.02.2020, ktoré žalobcovi musia byť známe, keďže sa týkajú práve jeho a obdobných úverových zmlúv jeho právneho predchodcu a rovnako porušenia povinnosti skúmať bonitu spotrebiteľa.

53. Súd v tejto súvislosti poukazuje tiež napr. na aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.19Co/130/2019 zo dňa 27.02.2020. V ňom krajský súd okrem iného uviedol, cit. „Dôraz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom žalobca pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.“

54. Súd na podporu svojich záverov poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.03.2020 sp.zn.3Co/153/2019 týkajúci sa rovnako porušenia povinnosti skúmať náležite bonitu spotrebiteľa. Podľa záverov krajského súdu (viď bod 17 odôvodnenia rozsudku) „je nutné konštatovať, že ustanovenie § 11 ods.2 zákona č. 129/2010 Z.z. súd v súlade s požiadavkou odbornej spôsobilosti veriteľa vykladá tak, že bonita dlžníka musí byť skúmaná cez zisťovanie jeho príjmov a výdavkov ako aj jeho lustráciou cez príslušné databázy. Nevykonanie jedného z týchto postupov znamená hrubé porušenie odbornej starostlivosti. Ako vyplýva z prejednávanej veci, overenie bonity dlžníka nebolo dostatočné. Postup žalobcu bol iba formálny a nezodpovedal odbornej starostlivosti. Žalobca nemal preukázaný príjem žalovaného hodnovernými dokladmi, napriek tomu mu poskytol úver. Žalobca sa nezaujímal, aké má žalovaný výdavky na živobytie a či mu teda zostáva dostatok finančných prostriedkov na splácanie úveru. V konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. Keďže žalobca hrubo porušil zákonom stanovenú povinnosť, v zmysle § 11 ods. 2 ZoSÚ sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov“.

55. Súd v tu prejednávanej veci dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by náležite skúmal a vyhodnotil bonitu žalovaných v zmysle § 11 ods. 2 vety druhej zákona č. 129/2010 Z.z. v kontexte s § 7 ods.1 citovaného zákona, čo samo osebe spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Navyše medzi náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorých nedodržanie má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru patrí v zmysle § 9 ods.2 písm. i) a k) ZoSÚ aj uvedenie úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a ročnej percentuálnej miery nákladov. Vychádzajúc z obsahu žalobcom predloženej úverovej zmluvy súd konštatuje, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere správne uvedenie týchto náležitostí neobsahuje. Čo sa týka RPMN, v zmluve síce je uvedený údaj o RPMN (14,40 %), avšak parametrom úveru uvedeným v zmluve tu v skutočnosti zodpovedá RPMN 14,35 %, pričom ako výška ročnej úrokovej sadzby je tam uvedená hodnota 14,40 %, teda vyššia ako RPMN, a tak je zrejmé, že nesprávne je uvedený buď údaj o RPMN alebo o ročnej úrokovej sadzbe nakoľko tá logicky nemôže byť vyššia ako RPMN. Keďže dané údaje nie sú uvedené

v správnej, požiadavke zákona zodpovedajúcej výške, nemožno na ne prihliadnuť a hľadá sa na ne ako keby tam neboli uvedené vôbec (k tomu podporne pozri napr. aktuálny rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 13.12.2017 sp.zn.10Co/27/2017, najmä body 36 a 37 jeho odôvodnenia). Paragraf 9 zákona o spotrebiteľských úveroch je uvedený pod názvom- informácie a práva týkajúce sa zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Jeho účelom teda je spotrebiteľa informovať o reálnych, skutočnosti zodpovedajúcich parametroch úveru a jeho právach. To že tam nestačí uviesť akýkoľvek údaj, aby požiadavka zákona bola formálne naplnená, ale korektný, pravdivý údaj je zrejmé aj z toho, že zákon jednotlivé údaje jasne a konkrétne špecifikuje a definuje v § 2 - vymedzenie pojmov, pričom aj z § 4 zákona - poskytovanie informácií pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že aby účel a požiadavka zákona bola naplnená, musí ísť o pravdivé a úplné informovanie spotrebiteľa. Koniec koncov, úplne jasne a výslovne to potvrdzuje priamo zákon, nakoľko v zmysle § 11 ods.1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch je úver bezúročný a bez poplatkov ak je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

56. Nedôsledné skúmanie bonity žalovaných spôsobilo tu okrem bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru aj ďalší dôsledok vyplývajúci z § 11 ods. 2 vety prvej citovaného zákona a to ten, že nie je možné úver predčasne zosplatiť. Právny úkon veriteľa o zosplatnení je preto v rozpore s týmto ustanovením a preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatný. Súd len pre úplnosť dodáva, že žalobca síce predložil súdu upozornenie- „predžalobnú upomienku“ zo dňa 26.04.2017, ale toto bolo činené podľa jeho obsahu len vo vzťahu k žalovanému v 1.rade (nie aj vo vzťahu k žalovanej v 2.rade). Predložil aj doklad o doručovaní, ale nie je zrejmé čoho sa tento týka, doručenie čoho (akej listiny) má preukazovať nakoľko ako adresát je tam uvedená pre zmenu žalovaná v 2.rade. Žalobca predložil tiež oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 21.06.2017, no aj to bolo činené len vo vzťahu k žalovanému v 1.rade a nepredložil žiaden dôkaz o tom, že toto oznámenie tomuto žalovanému skutočne odoslal, resp. doručil do sféry dispozície. Žalobca teda nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by bolo preukázané, žeby právny predchodca žalobcu skutočne doručil upozornenie na možnosť predčasného zosplatnenia úveru obom žalovaným a tiež obom žalovaným oznámenie, že vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval ich k úhrade zosplatennej sumy úveru a kedy sa tak malo stať. Uvedené bolo potrebné preto, lebo bez preukázaného doručenia takéhoto oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru a výzvy k úhrade zostatku úveru obom žalovaným žalovaní nemohli o ňom vedieť. Navyše samotné oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru ani nemožno akceptovať ako korektnú výzvu k plneniu pre nesprávne uvedenú výšku dlhu žalovaných, keď je tam výzva k úhrade sumy až 7.791,72 eur, teda so zarátaním úrokov, pokút, na ktoré nárok vôbec nevznikol a v skutočnosti dlh bol podstatne nižší. Z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ vyplýva, že pre účinné zosplatnenie sa vyžaduje: 1/ existencia omeškania dlžníka so splácaním úveru dlhšia ako 3 mesiace, 2/ upozornenie dlžníka veriteľom na možnosť zosplatnenia úveru v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatením, 3/ doručenie oznámenia o zosplatnení úveru dlžníkovi, pričom tieto podmienky musia byť splnené kumulatívne. Žalobca nepreukázal, že by žalovaným doručil predložené oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 21.06.2017, pričom účinky tohto úkonu nastávajú až dorúčením (§ 45 ods. 1 OZ). Podporne viď napr. rozsudok Okresného súdu Levice sp.zn. 7Csp/140/2020 alebo Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn.13Csp/7/2020.

57. Ďalším dôvodom prečo nemohlo ísť o platné predčasné zosplatnenie úveru je dôvod, na ktorý poukázal opakovane už v minulosti aj Krajský súd v Prešove v rozsudku zo dňa 28.06.2018 sp.zn.6Co/26/2017 kde vo vzťahu k náležitosti zosplatnenia dlhu uviedol, že “taký právny úkon, akým je zosplatnenie celého dlhu by mal obsahovať dôležitý údaj a to identifikáciu tej nezaplatenej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Práve totiž od splatnosti tejto splátky sa začína počítat premlčacia doba podľa §103 OZ. Preto možno celkom opodstatnene konštatovať nad rámec potreby pre rozhodnutie v merite veci, že právny úkon, ktorým veriteľ zosplatnil celý dlh je na úkor určitosti nejasný, vyvoláva otázky a preto neplatný pre jeho neurčitosť (§37 ods.1 OZ)“.

58. Uvedený názor potvrdený bol aj v ďalších rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove (viď napr. rozsudok zo dňa 29.10.2019 sp.zn.20Co/90/2019, bod 17 jeho odôvodnenia).

59. Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru nemohlo byť platné aj preto, lebo pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru žalovaní v čase jeho uskutočnenia vôbec neboli v omeškaní. Súd už uviedol, že jednalo sa v danom prípade o bezúročný a bezpoplatkový úver. Uvedené tak malo za následok,

že žalovaným pri dohodnutom počte 108 mesačných splátok splatných od 20.05.2016 do 20.04.2025 vznikla povinnosť hradiť splátky vo výške len 70,37 eur mesačne očistenej od úrokov a poplatkov (7.600 eur : 108 splátok). Do dňa predčasného zosplatnenia úveru (19.06.2017) mali mať takto žalovaní uhradených 13 splátok po 70,37 eur (splatných od 20.05.2016 do 20.05.2017), teda sumu 914,81 eur, pričom z prehľadu splácania úveru predloženého samým žalobcom vyplýva, že do 19.06.2017 žalovaní uhradenú mali sumu 1.116,-eur, teda vôbec neboli v omeškaní, ktoré by oprávňovalo veriteľa úver predčasne zosplatniť.

60. Negatívne dôsledky bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a z nej sa odvíjajúcej nesprávnej predstavy veriteľa o výške mesačnej splátky zaťažujú veriteľa, idú na jeho vrub, on pripravil zmluvu a vymedzil v nej náležitosti spôsobom odporujúcim § 7 a § 9 ods.2 zákona o spotrebiteľských úveroch, preto nemohol úver predčasne zosplatniť ani platne postúpiť pohľadávku voči žalovaným na žalobcu, keďže ako už súd uviedol, zákonnou podmienkou postupiteľnosti takejto pohľadávky v zmysle § 17 ZoU bolo, aby išlo o pohľadávku po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, čo tu splnené nebolo (posledná splátka úveru splatná má byť až dňa 20.04.2025 a platné predčasné zosplatnenie úveru preukázané nebolo).

61. Súd musel prihliadnuť na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko vymáhanie pohľadávky a uplatnenie práv v právnom štáte musí mať a má svoj právny rámec, zákonný postup a ani prípadná existencia dlhu dlžníka nemôže ospravedlniť jeho nedodržanie. V danom prípade sa navyše plnenia domáha profesionál znalý práva proti neprofesionálovi- spotrebiteľovi, preto nedodržanie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle osobitných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch tu ide na ťarchu veriteľa a nemôže ho zhojiť ani neplnenie povinnosti dlžníka splácať úver, keďže dlžník na neplatnosti postúpenia pohľadávky bankou na žalobcu žiadnu vinu nenesie a nijako túto neplatnosť nezavinil. Navyše nepreukázanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcom nemá žiaden súvis a vplyv na to, či existuje (a trvá) alebo neexistuje záväzok žalovaných z pôvodnej zmluvy o úvere, keďže postúpenie pohľadávky týka sa len zmeny v osobe veriteľa a nie pohľadávky ako takej.

62. Pokiaľ ide o pripustenie zmeny žalobcu uznesením zo dňa 30.09.2020, išlo o procesné rozhodnutie, ktoré nijako neosvedčovalo platnosť postúpenia pohľadávky a hmotnoprávnu aktívnu vecnú legitímáciu do konania vstupujúceho žalobcu a nezbavovalo súd povinnosti ju skúmať. Skutočnosť, že dokonania žalobca bol pripustený nezbavovala súd povinnosti preskúmať ex offo zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky. Pri rozhodovaní o návrhu na zmenu strany sporu súd skúma, či ten kto zmenu navrhuje preukázal prevod alebo prechod práv alebo povinností, pričom pre účely tohto rozhodnutia stačí preukázanie, že nastala (formálno-právna) skutočnosť, ktorá môže mať podľa hmotného práva za následok prevod alebo prechod práv alebo povinností. Súd v tomto štádiu nie je oprávnený hodnotiť, či sú inak naplnené predpoklady pre takéto právne nástupníctvo z pohľadu hmotnoprávnej úpravy, t.j. neposudzuje prevod alebo prechod práv alebo povinností podľa hmotného práva v rozsahu zodpovedajúcom možnému záveru pre rozhodnutie vo veci samej, neposudzuje, či podľa hmotného práva skutočne došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti lebo to je vyhradené až rozhodnutiu vo veci samej pri skúmaní vecnej legitímácie účastníka konania (viď tiež Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6Cdo 42/2011 zo dňa 20.12.2011, ktoré je plne použiteľné aj v režime nového § 80 CSP, nakoľko nedošlo k zásadnej obsahovej zmene právnej úpravy zmeny účastníka/strany sporu v porovnaní s predošlým § 92 ods.2,3 O.s.p., čo potvrdzuje aj dôvodová správa k CSP, ktorá konštatuje, že navrhovaná právna úprava sa len prispôsobila terminológii a novej koncepcii sporového konania). Súd teda pri rozhodovaní o zmene strany sporu hodnotí takýto návrh len z hľadísk, či návrh na zmenu bol podaný oprávnenou osobou, či sa tak stalo po podaní žaloby a osoba, ktorá má vstúpiť do konania na miesto žalobcu s tým súhlasila a či v návrhu tvrdená skutočnosť je podľa hmotného práva spôsobilá preukázať, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práv alebo povinností. Ako vyplýva aj z už uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn.6Cdo42/2011 zo dňa 20.12.2011, súd v rámci rozhodnutia podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p. (dnes § 80 CSP) nehodnotí právne úkony z hľadiska ich platnosti, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej. Platnosť postúpenia pohľadávky tu preto súd nebol oprávnený skúmať pri procesnom rozhodovaní o návrhu na zmenu žalobcu, pri ktorom

na to objektívne ani nie je priestor a možnosť (keďže dokazovanie v zmysle § 188 ods.1 CSP sa vykonáva až na pojednávaní) ale mohol tak urobiť až pri rozhodovaní vo veci samej.

63. Žaloba tak v časti, v ktorej nebola vzatá späť musela byť zamietnutá bez ďalšieho, keďže žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Vzhľadom k tomu, že žalobca svoju žalobu vzal pokiaľ ide o zaplatenie sumy 1.000,-eur späť, a to skôr, než sa začalo pojednávanie, postupujúc podľa § 145 ods.2 a § 146 ods. 1 CSP súd v prvom výroku rozsudku konanie v rozsahu späťvzatia žaloby žalobcom bez ďalšieho zastavil.

64. V súvislosti so svojim záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd poukazuje na to, že uvedené rozhodnutie už pre žalobcu nemôže byť nijako nové, či prekvapivé, nakoľko k rovnakému záveru v skutkových a právne obdobných sporoch žalobcu dospeli aj iné súdy. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti žalobcu napr. rozsudok Okresného súdu Levice sp.zn.7Csp/140/2020, alebo rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn.7Csp/194/2020, či rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica sp.zn.13Csp/7/2020.

65. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.2 CSP v spojení s § 256 ods.1 a § 262 ods.1 a 2 CSP. Vo vzťahu k pôvodne uplatnenému nároku výsledok konania je taký, že žaloba bola žalobcom v časti vzatá späť a konanie zastavené procesným zavinením žalovaných (pre správanie žalovaných - plnenie po podaní žaloby), z čoho treba vyvodiť že v uvedenom rozsahu mal v spore úspech žalobca, vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá, tu teda boli úspešní žalovaní, pričom prevažujúci úspech v spore je práve na strane žalovaných. Žalobca teda síce návrh na priznanie mu náhrady trov konania podal, vo veci však bol v prevažnom rozsahu neúspešný (keď z požadovanej sumy 7.190,68 eur s prísl. procesne úspešný bol len čo so dmy 1.000,-eur), nárok na ich náhradu mu preto vôbec nevznikol. Nárok na náhradu trov konania vznikol žalovaným. Žalovaní však náhradu žiadnych trov konania neuplatnili, zo spisu ani žiadne preukázateľné trovy konania žalovaných nevyplývajú, preto súd v zmysle § 262 ods.1 a 2 CSP nevyhradil rozhodnutie o ich výške samostatnému uzneseniu, nakoľko nebolo by v ňom o čom rozhodovať, ale o nároku na náhradu trov konania priamo rozhodol tak, že náhradu trov konania stranám sporu nepriznal. Nepriznal ju ani osobitnému subjektu na strane žalovaných, keďže ani u neho žiadne preukázateľné trovy konania zo spisu nevyplývajú, keďže k veci sa ani nevyjadril, ani sa nezúčastnil pojednávania.

66. Žalobca za podanú žalobu zaplatil súdny poplatok vo výške 431,-eur zodpovedajúci základu 7.190,68 eur, teda pôvodne žalovanej istine. Pred prvým pojednávaním žalobca súdu oznámil, že v časti o zaplatenie istiny spolu vo výške 1.000,-eur berie svoju žalobu späť, čím mu vznikol nárok na vrátenie časti súdneho poplatku zaplateného za žalobu, a tak súd v poslednom výroku rozsudku rozhodol o vrátení časti tohto poplatku

67. Podľa § 7 ods.7 Zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov ak sa po podaní návrhu obmedzí predmet poplatkového úkonu pred prvým pojednávaním, vráti sa zodpovedajúca časť poplatku.

68. Podľa § 11 ods.3 Zákona č.71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov poplatok splatný podaním návrhu na začatie konania, podaním odvolania alebo dovolania sa vráti, ak sa konanie zastavilo, ak sa podanie vrátane odvolania a dovolania odmietlo alebo ak sa návrh, odvolanie alebo dovolanie vzali späť pred prvým pojednávaním bez ohľadu na to, či bol vydaný platobný rozkaz alebo rozkaz na plnenie.

69. Keďže žaloba bola žalobcom v časti o zaplatenie istiny 1.000,-eur vzatá späť pred prvým pojednávaním, pričom sume predmetu konania, ktorá ostala čiastočným späťvzatím žaloby nedotknutá (6.190,68 eur s prísl.) zodpovedá súdny poplatok 371,-eur, v zmysle citovaných zákonných ustanovení sa žalobcovi vracia pomerná časť ním zaplateného súdneho poplatku za žalobu prevyšujúca sumu 371,-eur, čo po krátení o 6,70 eur v zmysle § 11 ods.4 zákona o súdnych poplatkoch činí k vráteniu časť súdneho poplatku vo výške 53,30 eur.

70. Podľa § 11 ods.10 zákona číslo 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v rozhodnutí o vrátení poplatku alebo preplatku sa uvedie aj označenie poplatníka a v akej výške má byť poplatok alebo preplátok vrátený. Ak je súdu známe, v tomto rozhodnutí sa uvedie aj číslo účtu, na ktorý má byť poplatok alebo preplátok vrátený.

71. Poplatníkom tu bol žalobca. Žalobca neuviedol číslo účtu na ktorý žiada vrátiť súdny poplatok.

72. V zmysle ust. § 11 ods.6 citovaného zákona poplatok bude žalobcovi po právoplatnosti tohto uznesenia vrátený prostredníctvom príslušného prevádzkovateľa systému E-KOLOK ktorým je Slovenská pošta, a.s.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od dňa jeho doručenia na Okresný súd Kežmarok.

V odvolaní sa má uviesť ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisová značka konania, ďalej sa má uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.